

Halil İbrahim Bereketi...

Bereket... Sözlük anlamı ‘bolluk, gürlük, ongunluk, feyiz, feyezan’dır...

Biraz etimolojik yaklaşım ile “bereket” kelimesini detaylandıralım.

Şemseddin Sami’nin ‘Kamusu Türkî’sine göre, Arapça bir kelime olan bereket, “bereke” fiilinden geliyor. “Bereke” fiilinin mastarı ise “bürûk” olup; “devenin bir yerde çöküp durması, orada kalıp beklemesi” manasındadır. Bu anlama ilintili olarak iyi ve hoş karşılanan bir şeyin süreklilik arz edişine bereket denilmiştir. Söz konusu şey maddi ise mevcudiyetini sürdürmek, yani tükenmemek anlamında bolluk, manevi ise yine aynı anlamda nimet, ilahi hayır, rahmet ve saadet kelimeleriyle ifade edilmiştir. Bir başka ifadeyle, bereket; az malın çok faydası olması, çok işe yaraması demektir.

Mesela; mübarek, tebrik ve teberrük kelimeleri, “bereket” kelimesi ile aynı kökten türemiştir.

Orhan Veli’nin de dediği gibi: “Çocuk gönlüm kaygılardan azade/Yüzlerde nur, ekinlerde bereket...”

Çocukların rızktan yana bir endişesi yoktur; kuşlar misali... Kedilere nankör derler fakat o nankörlük, yemeğini birisinin vereceği beklentisinin olmamasındandır. Sen vermezsen o gider bulur/buldururlar, zira rızkı veren Allahü teâlâdır...

Bu hafta bereketten yola çıkalım istedim. Halil İbrahim bereketinden...

Her alışverişte söylediğimiz/duyduğumuz; “Allah bereket versin. Bereketini gör. Kesenize bereket. Siftah senden bereket Allah’tan...”

Biri/birileri yemek yiyorsa ya da ürününün hasadını yapıyorsa; “Bereketli olsun...”

Ve yine sofralardan bir bolluk ve refah duası olan “Allah Halil İbrahim bereketi versin” veya “Allah bereketini artırsın” temennisiyle kalkılmaktadır.

Misâl; seher vakti kalkmak da bereketlidir.

“Hareket bereketlidir” veya “Nerde hareket orda bereket” darb-ı meseli de sıkça duyduğunuz bereket ile ilgili güzel ifadelerdir.

Velhâsıl, ‘Halil İbrahim Bereketi’nin hikâyesini aktararak konuyu biraz daha pekiştirmek istiyorum.

Buğdayla gelen bereket...

Vaktiyle birbirini çok seven iki kardeş varmış. Büyüğü Halil, küçüğü ise İbrahim... Halil, evli çocuklu, İbrahim ise bekârmış. Ortak olan büyük bir tarlaları varmış. Ne mahsul çıkarsa, ikiye pay ederlermiş. Bununla geçinip giderlermiş.

Bir yıl, yine harmandan sonra buğdayı ikiye ayırmışlar. İş kalmış taşımaya. Halil, bir teklif yapmış; “Kardeşim! Ben gidip çuvalları getireyim. Sen de buğdayı bekle!” Kardeşi; “Peki abi” demiş. Halil gitmiş çuval getirmeye. O gidince İbrahim, düşünmüş; “Abim evli ve çocuklu. Onun evine daha çok buğday lâzım” diye onun buğday yığınınına kendi payından birkaç kürek buğday atmış.

Az sonra abisi Halil çuvalları getirip demiş ki: “Haydi İbrahim. Önce sen çuvalını doldur da götür!” İbrahim, kendi yığınınından bir çuval doldurup evine götürmüş. O gidince, Halil, düşünmüş bu defa: “Çok şükür, ben evliyim, kurulu bir düzenim de var. Ama kardeşim bekâr. O daha çalışıp, para biriktirecek ve evlenecek.” O da kendi payından kardeşinin yığınınına birkaç kürek buğday atmış.

Velhâsıl, birbirlerinden habersiz, biri gittiğinde, öbürü, kendi payından alıp diğerrinin yığınınına birkaç kürek buğday atmış. Bu, böyle sürüp gitmiş.

Nihayet akşam olmuş ve karanlık basmış. Görmüşler ki, taşıdıkları buğday yığınları bir türlü bitmiyor. Hatta eksilmiyor bile.

Allahü teâlâ buğdaylarına öyle bereket vermiş, öyle bereket vermiş ki, iki kardeş günlerce buğday taşıyıp, bitirememişler. Şaşırmışlar bu işe. Ambarları dolup dolup taşmış.

Bugün "Bereket" denilince, hep bu kardeşler akla gelir ve “**Halil-İbrahim Bereketi**” sözü de böylece meşhur olur.

Ne diyelim, Allahü teâlâ cümlemize “Halil İbrahim Bereketi” versin ve o bolluğu, bereketi ve gürlüğü de başkalarıyla/ihtiyaç sahipleriyle paylaşabilmeyi nasip etsin. Âmin...

Kelâm-ı kibar: “Rızk hiç değişmez, azalmaz ve çoğalmaz. Kimse kimsenin rızkını yiyemez. Hiç kimse kendi rızkını yiyip bitirmeden ölmez...”

Kaynak: 7 Kasım 2016 Türkiye Gazetesi Arşivi